

PATRIMONI RESTAURACIÓ

Sant Feliu de Barruera, sense obres pel clima polític

El projecte per intervenir a l'interior del temple, en l'aire pel 155
|| El Consorci no ha pogut reunir-se per tancar el 2017

R. BANYERES

LLEIDA | L'actual situació política a Catalunya, que continua sense formar govern després de les eleccions del desembre passat, i amb la intervenció de les seues finances i l'aplicació de l'article 155 incloses, afecta directament també la cultura i el patrimoni. En aquest sentit, l'alcalde de la Vall de Boí, Joan Perelada, va lamentar ahir que el projecte de restauració de l'interior de l'església romànica de Sant Feliu de Barruera havia d'estar ja acabat i les obres, com a mínim, llestes per començar. Tanmateix, res més lluny de la realitat.

“Ens trobem en una situació bastant absurda; no podem fer res perquè no hi ha ningú a qui dirigir-se ni que doni ordres per treballar en res”, va criticar Perelada, abans d'afegir que en el Consorci Patrimoni Mundial de la Vall de Boí “ni tan sols no hem pogut convocar la reunió per tancar i liquidar l'any 2017, que evidentment implica que tampoc no tenim pressupost per al 2018, no podem prendre grans decisions... És una conjuntura bastant dramàtica”, va sentenciar.

“Actualment el Centre de Restauració de Béns Mobles ultima els detalls del projecte, que hauria d'estar ja acabat, o gairebé, per començar les obres de forma immediata.”

Perelada va explicar que les previsions són reparar l'interior de Sant Feliu, “sobretot els absis, el mobiliari i les columnes, que estan bastant malpa-

Imatge d'arxiu de l'església de Sant Feliu de Barruera.

LA DADA

9

ESGLÉSIES ROMÀNIQUES

Són els temples de la Vall de Boí que van ser declarats Patrimoni Mundial per la Unesco el novembre de l'any 2000.

rades”, mentre que va aclarir que “l'exterior està bé”.

Va advertir, d'altra banda, que “no es tracta d'una obra de gran envergadura com la que vam fer a Sant Joan de Boí o a Santa Maria de Taüll, on gairebé vam refer el sostre, però suposarà haver intervingut a totes les esglésies”.

Tanmateix, malgrat que els experts del Centre de Restauració han comprovat *in situ* l'estat de l'església, ni tan sols existeix data d'inici dels treballs de rehabilitació. “Si s'hagués reunit el Consorci, aquest projecte hauria estat una de les primeres qüestions que hauríem posat sobre la taula”, va reconèixer.

Sant Feliu de Barruera és una de les nou esglésies romàniques de la Vall de Boí declarades Patrimoni Mundial de la Humanitat per la Unesco el 30 de novembre de l'any 2000. La resta són de Sant Climent i Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí, Santa Eulàlia d'Erill la Vall, la Nativitat de Durro, Santa Maria de Cardet, l'Assumpció de Còll i Sant Quiric de Durro.

PATRIMONI MONESTIR

Sixena apel·la al consens entre les monges i la DGA

EUROPA PRESS

VILANOVA DE SIXENA | L'alcalde de Vilanova de Sixena, Ildefonso Salillas, va provar ahir de mediar en el desacord entre el Govern d'Aragó i les monges que resideixen al monestir, que des del febrer passat exhibeix les obres d'art traslladades al desembre des del Museu de Lleida amb el suport de la Guàrdia Civil. Salillas va apel·lar al consens entre les dos parts després del comunicat fet públic dilluns per les religioses en què afirmen que el pla director de restauració del cenobi presentat per l'Executiu autonòmic la setmana passada no va ser pactat amb elles i tampoc els nous horaris de visites.

Des del Govern aragonès,

el director general de Patrimoni, Nacho Escuin, va insistir ahir en aquest sentit que l'acord és amb les “proprietàries” del monestir, la comunitat de monges de l'orde de Sant Joan de Jerusalem, i que van ser aquestes les que van comunicar el mateix a les actuals inquilines de l'edifici, monges de l'orde de Betlem. Salillas va dir que els usos religiosos de Sixena estan garantits, però “cal assegurar els culturals”.

USOS CULTURALS

L'alcalde vol assegurar els usos culturals del monestir, compatibles amb els religiosos

Premi Maria-M. Marçal ■ El Cafè del Teatre va acollir ahir la presentació del poemari *Aquelles solituds d'on veníem*, del valencià Josep Manel Vidal, premi Maria-Mercè Marçal.

JOSEP MIQUEL GARCIA

críticad'art

Olga L. Pijoan

El Museu Comarcal de l'Urgell se suma a la iniciativa *On són les dones targarines?*, que homenatja set dones de la localitat, mestres, llevadores, poetes, llibreteres, locutores i una artista, Olga L. Pijoan, que va néixer a Tàrraga el 1952 i va morir molt jove, el 1997, a Nicaragua.

No és la primera vegada que Tàrraga recorda la seva artista conceptual i el mateix Museu va acollir a l'Embarrat una exposició sobre els dos artistes de la idea de l'Urgell, ella i el poeta visual agramuntí Guillem Viladot. Quan es parla d'artistes targarins es pensava sempre en Jaume i Josep Minguell, o en Lluís Trepal, però ara cada vegada pren més força i interès el treball ocult de l'Olga L. Pijoan.

El seu activisme va tenir una presència artística activa a l'era conceptual que es pot delimitar entre els anys 1972 i 1976. En aquest període va participar en la Segona Mostra d'Art Jove de Granollers (1972) amb l'obra *Ballarina*, a l'acció 1219 a Vilanova de la Roca, amb l'obra *Cel sobre 1219 m3?* i a la Primera Mostra d'Art de l'Hospitalet (1972) amb el treball *Els límits del paper*.

Totes aquestes accions tenien un punt de fragilitat i d'obra efímera, molt desmitificadora de la idea del mercat i de l'artista com a creador de bellesa. Per ella i els seus companys de generació l'art era una extensió de la vida i qualsevol gest, qualsevol intencionalitat, era ja una obra d'art.

L'any 1973 va concórrer a *Informació d'art concepte 1973 a Banyoles* amb l'obra *Hoja cortada en diez trozos y vuelta a componer*, a *Informació sobre la realitat* a la Sala de l'Associació del personal de La Caixa de Pensions, a *TRA-73* del Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, amb les accions *Llengua*, *Herba* i *Ordenació*, i va signar també el *Document resposta a Tàpies* i va participar en el *Cicle de ponències* de l'Institut Alemany de Cultura amb una ponència, *Art i ús*, signada amb Carles Pazos, Manuel Trallero i Lluís Utrilla.

L'any 1974 torna a participar amb la ponència esmentada a *Nuevos comportamientos artísticos* a l'Institut Alemany de Madrid i participa en la mostra

del FAD *Nuevas tendencias en el arte*. La seva mostra més personal va ser la presència al cicle *Què fer?*, de la Sala Vinçon de Barcelona, on fa l'acció *Repòs*.

Si repassem totes aquestes fites referenciades, ens situem en plena centralitat dels artistes catalans conceptuals.

La Sala de La Caixa que coordinava Lluís Utrilla, les mostres de l'Hospitalet, l'Institut Alemany de Barcelona i Madrid, Banyoles o la Sala Vinçon varen ser els espais dels conceptuals, on també participava l'Àngel Jové. Hi havia el convenciment que no només calien uns nous comportaments artístics, sinó també uns espais alternatius, que ara diríem emergents.

La seva obra era simplement activa. Algunes de les obres que

va realitzar perduren ara a través d'imatges fotogràfiques, com a *Llengua*, que va exposar al Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, on es limitava a aturar una acció de doblegar la llengua amb habilitat i reproduir pas a pas l'acció. O quan amb el mateix procediment es vestia i desvestia com a passos d'una acció.

En aquest sentit, Olga L. Pijoan resulta paral·lela en el temps a l'Esther Ferrer, a qui ara dediquen els grans museus retrospectives, com a gran artista de l'acció poètica que és. Perquè nosaltres tenim també una recuperada artista de l'acció.

Després d'aquest període, Olga L. Pijoan es va traslladar a Nicaragua, on va morir als quaranta-cinc anys.